

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11Csp/15/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122201140
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2023:8122201140.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v spore žalobcu: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom XXX XX C., D. X, zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokát, 089 01 Svidník, Sovietskych hrdinov 163/66, p r o t i žalovanej: Slovenská sporiteľňa, a.s., 832 37 Bratislava, Tomášikova 48, IČO: 00151653, zastúpená: Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o., 040 01, Košice – Mestská časť Staré mesto, Bočná 10, IČO: 36863017, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, o vydanie bezdôvodného obohatenia, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietla.

II. Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov tohto konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca žalobou z 26.1.2022 sa domáhal určenia, že úver, ktorý mu bol poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 14.10.2014 je bezúročný a bez poplatkov. Zároveň žiadal, aby žalovaná mu vydala bezdôvodné obohatenie vo výške 849,26 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne od 2.dňa po doručení žaloby žalovanej. Prvý nárok odôvodnil tým, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere chýbajú jej povinné náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. f/, j/ zákona č. 129/2010 Z.z. a to doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a predpoklady použité na výpočet RPMN. Uviedol, že z toho dôvodu úver podľa § 11 ods. 1 citovaného zákona sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a podanie žaloby odôvodnil § 11 ods. 4 citovaného zákona. V žalobe uviedol aj to, že žalovaná mu poskytla úver 12.000 Eur a on jej zaplatil 12.849,26 Eur, čo preukázal výpisom z úverového účtu. Žalobca sa domáhal aj určenia viacerých neprijateľných zmluvných podmienok, tento nárok však už nie je predmetom sporu, nakoľko bolo už o ňom právoplatne rozhodnuté rozsudkom č.k. 11Csp/15/2022-165 zo dňa 25.5.2022.

2. Žalovaná žiadala žalobu zamietnuť. V písomnom vyjadrení k žalobe uviedla, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z., keďže ide o žalobu podľa § 137 písm. c/ CSP, pri ktorej pri nepreukázaní naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe sa musí takáto žaloba zamietnuť. Navyše žalobca sa domáha aj vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, preto súd pri posudzovaní nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia predbežne rieši to, či úver je bezúročný a bez poplatkov. Vo vzťahu k nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa žalovanej žalobca nešpecifikoval, vrátenia ktorých plnení na úroky a poplatky sa domáha. Žalovaná vznesla aj námietku premlčania pre uplynutie dvojročnej subjektívnej aj trojročnej objektívnej premlčacej doby vzhľadom na dátum poslednej splátky 18.6.2015 a dátum uzavretia zmluvy, keďže žaloba bola podaná až 26.1.2022.

Poukázala na závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR 21Cdo/3433/2008 a Najvyššieho súdu SR 1Cdo/67/2011 a 3Cdo/169/2017 a vyslovila názor, že dvojročná subjektívna premlčacia doba plynie od uzavretia predmetnej zmluvy najneskôr od poslednej splátky 18.6.2015.

3. Žalobca s námietkami žalovanej nesúhlasil. Procesnú prípustnosť žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a neprijateľných zmluvných podmienok odôvodnil § 3 ods. 3, 5 vetou prvou zákona č. 250/2007 Z.z., § 298 CSP a § 53a Občianskeho zákonníka a s účinnosťou od 1.1.2018 aj zavedením § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z.

4. K vznesenej námietke premlčania žalobca uviedol, že v žalobe vychádzal zo súdnej praxe, podľa ktorej subjektívna premlčacia doba začala plynúť od vedomosti získanej od Združenia na ochranu spotrebiteľov a z desaťročnej objektívnej premlčacej doby. Uviedol však, že tieto názory je potrebné aktualizovať vzhľadom na závery rozsudku Súdneho dvora vo veci C-485/19 z 2.4.2021 a v spojených veciach C-698/2018 a C-699/2018, ktoré si vyložil tak, že pri bezdôvodnom obohatení vzniknutom z absencie obligatórnych náležitostí zmluvy, absencia ktorých má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy, začína plynúť premlčacia doba od právoplatnosti rozsudku o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Podľa jeho názoru z uvedených rozsudkov Súdneho dvora EÚ vyplýva, že Súdny dvor EÚ „zrušil“ v spotrebiteľských veciach o bezdôvodnom obohatení subjektívnu a objektívnu premlčaciu dobu zakotvenú v Občianskom zákonníku a zaviedol jednotnú trojročnú premlčaciu dobu, ktorá začína plynúť od právoplatnosti rozsudku o neprijateľnosti zmluvnej podmienky alebo rozsudku o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

5. Súd vykonal dokazovanie písomnými vyjadreniami strán, výsluchom žalobcu, zmluvou o splátkovom úvere zo dňa 14.10.2014, výpismi z úverového účtu žalobcu, žiadosťou o poskytnutie úveru, výpismi z peňažného účtu žalobcu, výpisom z úverového registra, potvrdením o vyplatených cestovných náhradách, ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

6. Dňa 14.10.2014 bola uzavretá písomná zmluva o splátkovom úvere č. 5063421964 medzi žalovanou ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom. Jej základné podmienky sú uvedené v časti I. článku I. a to nasledovne: výška úveru 12.000 Eur; druh úveru spotrebný úver na čokoľvek; úroková sadzba fixná 9,9% p.a.; výška splátky a splatnosť 165,03 Eur mesačne k 27.dňu v mesiaci; splatnosť prvej splátky 27.11.2014; počet splátok 120; konečná splatnosť úveru 27.10.2014; RPMN 11,41%; priemerná hodnota RPMN 10,34%; celková čiastka spojená s úverom 19.802,13 Eur; ručenie ani poistenie sa nevyžaduje; predpoklady použité na výpočet RPMN – úver bol poskytnutý okamžite a v plnej výške, dlžník bude plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách uvedených v úverovej zmluve, dohodnutý typ a výška úrokovej sadzby platí až do skončenia úverového vzťahu za predpokladu, že dlžník spĺňa podmienky pre poskytnutie zľavy z úrokovej sadzby uvedené vo zverejnení.

7. Súd vo veci už rozhodol rozsudkom č.k. 11Csp/15/2022-165 zo dňa 25.5.2022 a to tak, že zamietol žalobu o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru ako aj o vydanie bezdôvodného obohatenia a vyhovel žalobe o určenie neprijateľných zmluvných podmienok. Nesúhlasil totiž s názorom žalobcu o absencii údajov o dobe trvania zmluvy a predpokladoch použitých pre výpočet RPMN. Súd v danom rozsudku konštatoval aj to, že nezistil, aby v zmluve absentovali ďalšie povinné náležitosti vymenované v § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z., zmluva má písomnú formu, je v nej uvedená správna výška RPMN, úver bol poskytnutý bezhotovostne. Súd zdôraznil, že žalobca netvrdil, že by žalovaná pri poskytovaní úveru žalobcovi postupovala v rozpore s § 11 ods. 2 citovaného zákona v súvislosti so zisťovaním a preverovaním jeho bonity. Pripomenul, že ustanovenia o sudcovskej koncentrácii (§ 153 CSP) platia aj v prípade, ak je spotrebiteľ zastúpený advokátom (§ 291 CSP). Z týchto skutočností ustálil, že nenastal žiadny zákonný dôvod pre fikciu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a že teda žalovanej nevzniklo žiadne bezdôvodné obohatenie, keďže išlo zo strany žalobcu o plnenie na základe platnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V rozsudku uviedol aj to, že nesúhlasí s názorom žalovanej o procesnej neprípustnosti žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Ide totiž o žalobu podľa § 137 písm. d/ CSP, teda o žalobu o určenie právnej skutočnosti, ktorá vyplýva z § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. V zmysle neho spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

8. Krajský súd v Prešove v dôsledku odvolania oboch strán sporu rozhodol rozsudkom 2CoCsp/36/2022-244 tak, že potvrdil rozsudok súdu I. inštancie vo výrokoch o určení neprijateľných

zmluvných podmienok a zrušil vo výroku o zamietnutí žaloby. Potvrdil síce správnosť argumentácie súdu I. inštancie vo vzťahu k žalobcom tvrdenej absencii údajov zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ale vyslovil názor o tom, že súd má povinnosť ex offio preskúmať aj existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 smernice Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, podľa ktorého veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa a vyvolať dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve. V zmysle pokynu odvolacieho súdu preto súd I. inštancie vyzval žalovanú na predloženie listinných dôkazov na preukázanie splnenia jej povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. s tým, že konkrétne je potrebné preukázať zistenie príjmov, výdavkov a rodinného stavu žalobcu, ale aj ich preverenie v príslušnej databáze, pričom tieto listinné dôkazy mala žalovaná predložiť súdu v lehote 10 dní.

9. Žalovaná až na pojednávaní predložila súdu dôkazy, ku ktorým bola vyzvaná prípisom súdu 7.6.2023 s komentárom, že súd jej nemá čo ukladať povinnosti bez uznesenia. Žalovaná zrejme nepochopila správne spomínanú výzvu súdu, ktorou bola upozornená na jej dôkaznú povinnosť (v zmysle pokynu odvolacieho súdu) a vyzvaná na predloženie listinných dôkazov preukazujúcich splnenie jej zákonnej povinnosti veriteľa ohľadom posudzovania schopnosti žalobcu splácať úver s poukazom na § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Uvedenou výzvou súd teda neuložil povinnosť žalovanej predložiť tieto listinné dôkazy, bolo na nej aký postoj k výzve súdu zaujme, ak by totiž tieto dôkazy nepredložila, súd by žalobe vyhovel.

10. Žalovaná teda až na pojednávaní predložila žiadosť žalobcu o poskytnutie úveru zo dňa 14.10.2014, ním podpísanú, v ktorej uviedol, že je ženatý, jeho úhrnný mesačný príjem je 963,35 Eur, je v pracovnom pomere na dobu neurčitú od 15.7.2005, uviedol aj počet členov domácnosti – dvaja. Žalobca mal pritom u žalovanej vedený peňažný účet, výpis z neho za rok 2014 žalovaná predložila na pojednávaní. Súd sa sústredil na posledné tri mesiace pred uzavretím predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V mesiaci júl 2014 príjem žalobcu bol 1.833,3 Eur. Pokiaľ ide o jeho výdavky, tie predstavovali podľa tohto výpisu bežné platby v obchodoch alebo výbery kartou, ale tiež splátky úverov vo výške 366 Eur, v auguste 2014 jeho príjem činil 1.682,75 Eur a výdavky na splátky úverov 410 Eur, v septembri 2014 dosiahol žalobca príjem 1.747,29 Eur a uhradil splátky úveru 331,89 Eur a k tomu bol realizovaný aj trvalý platobný príkaz na úhradu vo výške 35 Eur. Tejto výške realizovaných splátok z iných úverov v mesiaci september 2014 napokon zodpovedal aj predložený výpis z úverového registra z informačného systému žalovanej. Z neho vyplýva, že žalobca 14. 10.2014 splácal ďalšie dva úvery v dvoch finančných inštitúciách vo výške 331 Eur so zostatkom dlhov 30.908 Eur.

11. Žalobca vo svojej výpovedi potvrdil, že pred uzavretím predmetnej zmluvy bol dotazovaný pracovníkmi žalovanej na svoj príjem, ktorý im aj zdokladoval, tiež rodinný stav – uviedol, že je ženatý a nemá nezaopatrené dieťa a zisťované boli aj jeho výdavky súvisiace so splácaním iných úverov, na iné výdavky si nepamätal a vzhľadom na odstup času nevedel presne uviesť komu a v akej výške splácal ďalšie úvery. K príjmu vo výške 18,39 Eur z Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, ktorý mu bol pravidelne mesačne zasielaný na jeho účet uviedol, že išlo o príjem jeho manželky, ktorá je na invalidnom dôchodku.

12. Uplatnený nárok na bezúročnosť, bezpoplatkovosť úveru a vydanie bezdôvodného obohatenia bolo potrebné posúdiť predovšetkým podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a to v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy t.j. v znení účinnom od 1.9.2014 do 31.12.2014.

13. Podľa § 1 ods. 2 citovaného zákona spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

14. Podľa § 2 písm. a/ citovaného zákona na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

15. Podľa § 2 písm. b/ citovaného zákona na účely tohto zákona sa rozumie veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

16. Podľa § 11 ods. 2 citovaného zákona ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

17. Podľa § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

18. V zmysle pokynu súdu 2. inštancie sa teda súd sústredil na to, či žalovaná sa dopustila hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., keďže len pri hrubom porušení zákon stanovuje fikciu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v § 11 ods. 2 vete druhej citovaného zákona. Čo je považované za hrubé porušenie povinnosti veriteľa, je definované vo vete tretej citovaného zákonného ustanovenia, podľa ktorej k spomínanej fikcii by došlo len vtedy, ak pri poskytnutí spotrebiteľského úveru žalovaná by nemala žiadne informácie o príjmoch, výdavkoch alebo rodinnom stave žalobcu alebo by nenahliadla do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov (teda nemala povinnosť nahliadať aj do príslušných registrov, ako to bolo doplnené v neskoršej novele).

19. Súd z listinných dôkazov, ktoré predložila žalovaná na pojednávaní, ale tiež výpovede samotného žalobcu, vyvodil záver, že zo strany žalovanej nedošlo k hrubému porušeniu povinnosti definovanej v § 11 ods. 2 vete tretej zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Žalovaná mala totiž informácie od samotného žalobcu o jeho rodinnom stave z jeho žiadosti o poskytnutie úveru, mala informácie o jeho príjmoch aj výdavkoch z bežného účtu žalobcu, ktorý mal zriadený práve u žalovanej. Z údajov vyplývajúcich z daného účtu bolo zistené, že žalobca splácal ďalšie dva úvery s úhrnnou mesačnou splátkou 331 Eur, čo korešponduje aj s údajmi z úverového registra z interného systému žalovanej. Vychádzajúc z ustanovenia § 11 ods. 2 vety druhej a tretej zákona č. 129/2010 Z.z. teda nemožno dospieť k záveru o splnení zákonných predpokladov pre fikciu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a preto súd žalobu o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ale aj o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol. Žalovanej totiž plnením žalobcu nad istinu úveru nevzniklo žiadne bezdôvodne obohatenie, keďže išlo o plnenie na základe platnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

20. Pre úplnosť súd dodáva, že keďže niektoré súdy nesprávne nerozlišujú rozdiely a dôsledky, ktoré vzniknú pri už spomínanom hrubom porušení povinnosti veriteľa v súvislosti s tým, či konal s odbornou starostlivosťou pri poskytnutí úveru spotrebiteľovi, čo nastáva len vtedy, ak veriteľ nemá žiadne údaje o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo ak si ich nepreverí a dôsledkom je zákonná fikcia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a medzi iným, teda nie hrubým porušením tejto povinnosti, čo boli najmä pri nesprávnom vyhodnotení bonity spotrebiteľa a vtedy dôsledkom nie je spomínaná zákonná fikcia, ale len nemožnosť predčasného zosplatnenia úveru podľa § 11 ods. 2 vety prvej citovaného zákona. Až v neskoršej novele zák. č. 129/2010 Z.z. boli zavedené v § 7 ods. 19-43, ktorými bola uložená povinnosť veriteľovi pri poskytnutí spotrebiteľského úveru neprekročiť limit ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať úver a jeho celkovej zadlženosti k príjmu stanovené v opatrení NBS č. 10/2017, ktoré upravilo aj metodiku ich výpočtov. Za nesprávne súd považuje aj to, ak by veriteľ mal zisťovať aj iné výdavky okrem záväzkov z úverov, či kreditných kariet, pretože tieto iné výdavky nie je možné preverovať v nejakej databáze, či registri ako je to uvedené v § 11 ods. 2 vete tretej citovaného zákona, keďže tak túto povinnosť preverenia výdavkov zákonodarca nastavil v spomínanom zákonnom ustanovení. Preto ďalšie výdavky ako sú náklady na bývanie, či dokonca na stravu (ako sa s týmto názorom stretol súd prvej inštancie v rozhodnutiach súdu II. Inštancie) sú irelevantné pre posúdenie vzniku fikcie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Napokon tomuto záveru zodpovedá aj neskoršia právna úprava uvedená v § 7 ods. 19 a násl. zákona č. 129/2010 Z.z. a konkrétnejšie vzhľadom na § 7 ods. 41 citovaného zákona aj s ohľadom na prijaté opatrenie NBS č. 10/2017, podľa ktorého od čistého príjmu spotrebiteľa zisteného spravidla za posledné tri mesiace sa odpočítavajú jeho životné náklady a tými sú jeho splátky úverov, či kreditnej karty a tiež životné minimum spotrebiteľa a osoby voči ktorej má vyživovaciu povinnosť, ak s ňou žije v spoločnej domácnosti a za splnenia ďalšej zákonnej podmienky je možné k týmto životným nákladom pripočítať aj 40% rozdielu (pôvodne 20%)

medzi priemerným čistým príjmom spotrebiteľa a životnými minimami osôb uvedených vyššie. Žiadne iné výdavky (napr. na bývanie, vedenie domácnosti a pod.) sa nezisťujú a nezapočítavajú do životných nákladov spotrebiteľa za účelom výpočtu ukazovateľov o schopnosti spotrebiteľa splácať úver a jeho celkovej zadlženosti k príjmu. Výpočet týchto ukazovateľov a povinnosť neprekročenia ich limitov (tie sú uvedené v opatrení NBS č. 10/2017) pod dôsledkom fikcie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (boli zavedené až v neskoršej právnej úprave).

21. Súd teda v tomto prípade dospel k záveru, že žalovaná sa nedopustila žiadneho porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., keď pri priemernom mesačnom čistom príjme žalobcu za posledné tri mesiace 1.754 Eur splátkach iných úverov vo výške 331 Eur mesačne, vzhľadom na skutočnosť, že nemal žiadnu vyživovaciu povinnosť a v tom čase životné minimum na neho činilo 198,09 Eur a splátka dohodnutého úveru bola 165,03 Eur, bol žalobcovi poskytnutý predmetný úver, keď jeho disponibilný príjem pred poskytnutím daného úveru činil 1.423 Eur mesačne.

22. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Keďže žalobca bol v tomto spore neúspešný súd priznal úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, nakoľko nezistil žiadny dôvod pre aplikáciu § 257 CSP, ktorý možno použiť len výnimočne.

23. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 C.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.